

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25831/2023
30.09.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Марије Терзић, Маје Чогурић, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Соња Хаџи – Борјановић, адвокат из ..., против туженог Удружење осигураваача Србије – Гарантни фонд, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1813/23 од 22.06.2023. године, у седници одржаној 30.09.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1813/23 од 22.06.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1813/23 од 22.06.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 8401/22 од 05.04.2023. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да јој исплати накнаду нематеријалне штете на име душевног бола због умањења животне активности од 3% у износу од 100.000,00 динара, за претрпљени физички бол у износу од 150.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 150.000,00 динара, укупно 400.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате и на име накнаде за састав одштетног захтева износ до 9.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2022. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 1813/23 од 22.06.2023. године, ставом првим изреке, одбио жалбу тужиле као неосновану и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П 8401/22 од 05.04.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) у вези са одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужили. Побийана одлука, којом је тужбени захтев тужиле одбијен, донета је применом одредби члана 74. став 1. Закона о обавезном осигурању у саобраћају, те чланова 178. став 1., 155, 200. став 1. и 185. став 1. и 189. став 1. Закона о облигационим односима, на основу утврђеног чињеничног стања у конкретном предмету. Тужила у ревизији не указује на разлоге за дозвољеност посебне ревизије на основу цитиране одредбе, већ указује на погрешну примену материјалног права. Међутим, за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај. Уз то, тужила уз ревизију не прилаже другачије одлуке суда донете у парницама са истим правним основом и истим или битно истоврсним чињеним стањем.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првим изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужила је поднела 11.10.2022. године, а вредност предмета спора је 409.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком вредност предмета спора побијаног дела не

прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиље није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Туженом није признат трошак састав одговора на ревизију будући да се не ради о трошку потребном за вођење парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**